

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/252/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113207591
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:1113207591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a sudkýň JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Martina Kopinu, v právnej veci žalobcu: Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., IČO: 31 338 976, ul. 29. augusta 1/A, 814 80 Bratislava proti žalovanej: L. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. nad H. č. XXX o zaplatenie 33,19 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 3C/15/2015-59 zo dňa 25.02.2015 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o nepripustení zmeny návrhu zo dňa 02.01.2014.

Odmieťa odvolanie proti výroku o nepripustení zmeny návrhu zo dňa 02.01.2014.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie nepripustil zmenu návrhu v zmysle písomného podania žalobcu zo dňa 02.01.2014. Žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 33,19 eur v zmysle zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a žiadal priznať náhradu trov konania. Žalovaná suma predstavuje poplatok za vedenie účtu majiteľa za rok 2008. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol platobným rozkazom č. 5Ro/444/2014-22 zo dňa 16.12.2014, proti ktorému žalovaná podala odpor, v ktorom vzniesla námietku premlčania. Súd prvej inštancie následne po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca vyfakturoval žalovanej faktúru na sumu 33,19 eur, ktorá bola splatná 28.02.2009 s tým, že uvedenú sumu fakturoval za vedenie účtu majiteľa cenných papierov a ďalšou faktúrou splatnou 15.02.2010 fakturoval žalovanej sumu 33,19 eur za vedenie účtu cenných papierov. Poukazujúc na ust. § 100 ods. 1, 2 a § 101 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu, pokiaľ si uplatňuje sumu uvedenú v žalobe vo výške 33,19 eur za poplatok za vedenie účtu cenných papierov, je nárokom premlčaný, pretože faktúra, ktorá bola v tejto súvislosti žalobcom vystavená dňa 31.12.2008 bola splatná dňa 28.02.2009. Žalobca podal žalobu na Okresný súd Bratislava I. dňa 28.02.2013 t.j. po uplynutí premlčacej doby. Ak žalobca poukazoval na to, že ide o obchodnoprávnu povahu právneho vzťahu medzi účastníkmi s potrebou aplikácie obchodného zákonníka, súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade je potrebné použiť na premlčanie ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože žalobca nevykonáva nič iné, len službu - vedenie účtu cenných papierov pre žalovanú a tento vzťah vznikol medzi žalobcom a žalovanou priamo zo zákona na základe evidencie zaknihovaných cenných papierov. Teda žalobca nevykonáva nič iné, len evidenciu cenných papierov a preto nemôže ísť v danom prípade o obchodno-právny vzťah. Žalobca vykonáva evidenciu cenných papierov, čo je porovnateľné s tým, ako peňažný ústav napr. VÚB, vedie evidenciu účtu klienta- fyzickej osoby a tiež neide medzi peňažným ústavom a klientom o obchodno-právny vzťah, z toho dôvodu, že peňažný ústav vedie evidenciu jeho účtov, na ktorých má klient uložené peniaze.

2. Vo vzťahu k nepripusteniu zmeny návrhu súd prvej inštancie uviedol, že tento nepripustil v zmysle § 95 ods. 2 O.s.p., lebo žalobca doložil dôkazy k nároku uplatnenému žalobou. Aj keď v konaní sp. zn. 5Ro/444/2014 bol vydaný platobný rozkaz zo dňa 16.12.2014, proti ktorému bol včas podaný odpor, ktorý sa ex lege zrušil, preto súd nariadil pojednávanie.

3. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého v konaní úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov, lebo táto si ich neuplatnila.

4. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil ust. § 205 ods. 2 písm. a/, f/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Uviedol, že dňa 25.04.1993 bol žalovanému Strediskom cenných papierov SR, a.s. zriadený účet, na ktorom aj v rokoch 2008 a 2009 boli evidované cenné papiere, preto žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za vedenie účtu. Tento poplatok bol v súlade s cenníkom vyfakturovaný faktúrami č. 8000006516 a č. 9000005759, ktoré dodnes neboli uhradené. Súdu prvej inštancie vytykal nesprávne posúdenie premlčania v zmysle Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že žalovaný nie je spotrebiteľom, keďže nespĺňa základnú definíciu spotrebiteľa. Vzťah medzi účastníkmi nie je spotrebiteľským. Žalovaný sa rozhodol zhodnocovať svoje finančné prostriedky investíciou na kapitálovom trhu nadobudnutím cenných papierov. S poukazom na § 155 Obchodného zákonníka akcia predstavuje práva akcionára ako spoločníka podieľať sa podľa zákona a stanov spoločnosti na jej riadení, zisku. Akcionár má právo zúčastňovať sa na valnom zhromaždení spoločnosti a rozhodovať o otázkach týkajúcich sa spoločnosti. Nepripadá do úvahy, aby mal akcionár ako spoločník postavenie spotrebiteľa, keďže svojimi právami vyplývajúcimi z cenných papierov sa podieľa na podnikaní spoločnosti, čo samo osebe vylučuje postavenie spotrebiteľa. Žalovaný má v danom prípade postavenie spoločníka obchodnej spoločnosti, preto na daný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka a to aj s poukazom na ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Žalovaný ako majiteľ cenných papierov tými disponoval za účelom dosiahnutia zisku a zvyšovania svojho majetku. Je preto povinný znášať náklady s tým spojené a to predovšetkým poplatky za vedenie účtu majiteľa. Neexistuje totiž iné ako obchodnoprávne využitie cenných papierov, preto nemožno žalovanému priznať status spotrebiteľa. Rovnako predmetný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nepredstavuje spotrebiteľskú zmluvu, keďže nedošlo k uzavretiu zmluvy v zmysle § 43a nasl. Občianskeho zákonníka a tento právny vzťah vznikol priamo zo zákona (zák. č. 600/1992 Zb., neskôr zák. č. 566/2001 Z.z.). V otázkach neupravených ZoCP sa tieto právne vzťahy spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka a to aj pokiaľ ide o inštitút premlčania. S poukazom na § 105 ods. 5 ZoCP sa vzťahy medzi členom CDCP a majiteľom účtu vyslovene spravujú ZoCP a Obchodným zákonníkom. Čo sa týka vedenia účtu majiteľa, ide o právny vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia ZoCP a Obchodného zákonníka a to bez ohľadu na povahu osôb. Použitie Obchodného zákonníka je aj v tom prípade, ak majiteľom účtu je fyzická osoba - nepodnikateľ. V zmysle § 261 ods. 5 písm. c/ Obchodného zákonníka sa ním spravujú záväzkové vzťahy z odplatných zmlúv týkajúcich sa cenných papierov. A to aj ak ide o vzťah so subjektom, ktorý nie je podnikateľom. ZoCP nerozlišuje medzi subjektmi, ktoré sú v právnom vzťahu s CDCP a je jedno, či ide o fyzickú osobu podnikateľa alebo o nepodnikateľa, preto sa na tieto právne vzťahy v zmysle § 105 ods. 4 ZoCP v spojení s § 4 Obchodného zákonníka použije režim Obchodného zákonníka, ak niektoré práva a povinnosti nie sú upravené v ZoCP. Rovnako namietal, že súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne porovnával vedenie účtu v peňažnom ústave napr. vo VÚB, lebo banka je v súvislosti s vedením bežného účtu subjektom finančného trhu na rozdiel od CDCP, ktorý je subjektom kapitálového trhu. V žiadnom prípade nie je možné činnosť banky v tomto prípade porovnávať s činnosťou s CDCP, lebo má odlišnú právnu úpravu. Rovnako s vlastníctvom cenných papierov sú spojené určité práva a povinnosti, ktoré dávajú možnosť vlastníkovi podieľať sa na správe a riadení obchodných spoločností v zmysle osobitných predpisov. Pritom aj zákonodarca rozlišuje poskytovanie služieb na finančnom a kapitálovom trhu z hľadiska povahy daných právnych vzťahov a to aj s prihliadnutím na osobitný charakter cenných papierov a práv s nimi spojených. Predmetný vzťah nemá povahu spotrebiteľského vzťahu a použitie občianskoprávnej premlčacej lehoty v tomto vzťahu nemá oporu v zákone a v súvisiacej judikatúre. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.03.2015 č.k. 41Cob 446/2013, v ktorom námietka premlčania bola vyhodnotená ako nedôvodná vzhľadom na plynutie štvorročnej premlčacej doby. Rovnako poukázal na Ústavu SR a to čl. 13 ods. 3, 4, podľa ktorých zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky a pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Poukázal na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorého požiadavkou bola rovnováha vo vzťahu medzi spotrebiteľom a podnikateľom a nie šikanózný výkon

práv spotrebiteľa na úkor podnikateľa. V prípade kogentnej právnej normy tento problém nevystáva, lebo účastníci zmluvy sú povinní výslovne sa riadiť touto právnou normou (výpočet kogentných noriem obsahuje § 263 Obchodného zákonníka). Okrem iného je aj ust. § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba obchodnoprávnych vzťahov štvorročná, čo je kogentné ustanovenie. Rovnako aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 32Cdo 3437/2010 zo dňa 24.07.2012 (R/135/2012) dospel k záveru, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nemožno považovať za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa. Tiež poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS/403/2013, z ktorého vyplýva, že aplikáciu občianskoprávnej premlčacej doby nie je možné použiť neobmedzene a na všetky obchodnoprávne vzťahy a výslovne vylučuje použitie v prípade, ak by išlo o spotrebiteľskú zmluvu. Preto predmetný právny vzťah nemá povahu občianskoprávneho vzťahu a použitie občianskoprávnej premlčacej lehoty v tomto vzťahu nemá oporu v zákone a súvisiacej judikatúre. V ďalšom poukazujúc na § 95 ods. 1 prvá veta a ods. 2 O.s.p. uviedol, že nevidí žiadnu prekážku na pripustenie rozšírenia návrhu, keďže táto zmena bola zrealizovaná v čase, keď súd nevykonal žiaden úkon. Ide o taký istý právny vzťah medzi účastníkmi, vedenie toho istého účtu majiteľa, ale iba ďalší rok v nepripustenej zmene návrhu. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalovaného zaviazat' zaplatiť žalobcovi sumu 66,38 eur a nahradiť trovy prvostupňového konania vo výške 16,50 eur za zaplatený súdny poplatok a trovy odvolacieho konania za zaplatený súdny poplatok a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Alternatívne navrhoval rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila tak, že rozhodnutie považuje za správne, súhlasí s ním, lebo pohľadávka je premlčaná. Uviedla, že dňa 02.05.2012 bola v Prešove na slovenskej pošte a žiadala o zrušenie účtu, kedy jej bolo oznámené, že o nič sa nemusí starať a že je všetko vyrovnané a že nemá žiadnu podlžnosť voči nikomu. Bola tým uvedená zrejme do omylu. Je obyčajný človek a musí sa spoliehať len na to, čo jej bolo povedané pracovníčkou. Podľa nej preto súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne.

6. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo vzťahu k zamietnutiu žaloby nie je dôvodné a vo vzťahu k výroku o nepripustení zmeny návrhu je treba odmietnuť.

7. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody vo vzťahu k zamietnutiu žaloby nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Súd prvej inštancie pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné dôkazy, z nich vyvodil správne skutkové závery a vec napokon aj správne právne posúdil. Odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím dôvodom konštatuje, že v zmysle ZoCP bol zriadený majiteľovi účtu - žalovanej podľa doterajších predpisov a to zákona č. 600/1992 Zb. účet majiteľa podľa § 105 ZoCP. Teda právny vzťah medzi účastníkmi konania vznikol na základe a za účinnosti ZoCP a preto ho je treba posudzovať podľa § 161 ZoCP. Uvedená úprava však bola od účinnosti ZoCP zrušená a neprevzatá do § 105 ods. 5 ZoCP, podľa ktorej právne vzťahy medzi členom ktorého bol účet majiteľa zriadený a centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom účtu cenných papierov sa spravujú týmto zákonom a Obchodným zákonníkom / pritom žalovaná v zmysle § 104 ods. 1 ZoCP nie je). Vychádzajúc z povahy záväzku, ktorý nie je záväzkom súvisiacim s podnikateľskou činnosťou oboch účastníkov (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka) za situácie, keď tento vzťah nevznikol ani na základe zmluvy podľa § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, ale na základe zákona, nemožno naň použiť v otázke premlčania ustanovenia Obchodného zákonníka. Ak súd prvej inštancie preto posúdil premlčanie pohľadávky žalobcu žiadanej ako úhradu za vedenie účtu za rok 2008 a vychádzal z trojročnej premlčacej lehoty upravenej v Občianskom zákonníku a z dôvodu námietky premlčania nárok žalobcu zamietol, postupoval správne.

8. Odvolací súd len udáva, že Zákon o cenných papieroch dĺžku premlčacej doby nároku na odplatu za vedenie účtu majiteľa cenných papierov výslovne neupravuje. Zároveň v zákone chýba odkaz na príslušný subsidiárny právny predpis, ktorým by sa premlčanie malo spravovať. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval na námietku premlčania lehotu troch rokov v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a nie v zmysle zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Aj keď právny vzťah medzi Centrálnym depozitárom a majiteľom cenných papierov je tzv. absolútny obchod v zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka, je správne pre tento vzťah aplikovať

premlčiaciu dobu upravenú v Občianskom zákonníku (s poukazom na § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách v týchto vzťahoch), keďže vedľa Centrálného depozitára figuruje ako druhý účastník fyzická osoba - nepodnikateľ, kedy je treba použiť trojročnú premlčiaciu dobu.

9. Niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 O.z. Aj odvolací súd považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel postavenia žalovanej za typický občianskoprávny vzťah. Nie je však možné popierať argument, že odplatná zmluva týkajúca sa cenných papierov je absolútnym obchodom a že na ňu dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy. Predmetná vec je však svojím charakterom a povahou vzhľadom na postavenie žalovanej spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať osobitnú právnu úpravu, lebo ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, čo je typickým občianskoprávnym vzťahom. V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa je v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva dôvodné aplikovať právnu úpravu týkajúcu sa občianskoprávných vzťahov a nie podnikateľské právo (porovnaj rozsudok NS SR vo veci 5MCdo/20/2009), s poukazom na ust. § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“, odvolací súd uvádza, že použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie Občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah a to aj čo sa týka premlčania, predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Teda aj keď odplata týkajúca sa vedenia účtu cenných papierov má charakter obchodnoprávny, súčasne má aj charakter spotrebiteľský a to vzhľadom na postavenie žalovanej. Teda normy obchodného práva pre tento prípad sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku. Vzhľadom na to, že otázka premlčania je v Občianskom zákonníku upravená výhodnejšie pre spotrebiteľa oproti úprave v Obchodnom zákonníku, na premlčanie správne súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže námietka premlčania bola v konaní vznesená žalovanou. Odvolací súd ešte uvádza, že aj keď súd prvej inštancie vo svojom rozsudku neuviedol vyslovene ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, k uvedenej právnej úprave sa vyjadroval žalobca vo svojom odvolaní so záverom, že nepovažuje predmetný vzťah za vzťah spotrebiteľský, odvolací súd uvádza, že aplikácia ustanovení o ochrane spotrebiteľa a aplikácia § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka bola súdom prvej inštancie správna. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť s aplikáciou a vyhodnotením premlčacej doby pri odplate za vedenie účtu majiteľa účtu cenných papierov podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a to napríklad rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/474/2014 zo dňa 13.11.2014, ako aj rozsudky Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/80/2014 zo dňa 26.02.2015 a sp.zn. 6Co/26/2012.

10. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie čo do zamietnutia žaloby a výroku o trovách konania ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania (§ 202 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku, O.s.p., účinného do 30.06.2016).

12. Odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktoré sú vymenované v ust. § 357 C.s.p.

13. S poukazom na ust. § 470 ods.1,2 C.s.p. odvolací súd odvolanie podané proti výroku, ktorým súd nepripustil zmenu návrhu na základe písomného podania žalobcu zo dňa 02.01.2014 odmietol ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Odvolanie nebolo prípustné proti uvedenému uzneseniu ani v čase podania odvolania, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1993 Z.z., ani podľa zákona č. 160/2015 Z.z. účinného od 01.07.2016.

14. O trovách konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods.1,2 v spojení s § 255 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi a to v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 písm. a) CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.